

HELEN PARIS

LYNNWOOD  
FALLS

Léto  
láska

ROMÁN

Léto  
lásky

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

*Všechna práva vyhrazena.*

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována  
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zora Fráterová, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

[twitter.com/knihydobrovsky](https://twitter.com/knihydobrovsky)

[www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz](https://www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz)

ISBN 978-80-277-2792-6 (pdf)

HELEN PARIS

Léto  
lâsky





# Hope

New York

Narkóza pomalu přestávala působit. Velké uši fenky francouzského buldočka se lehce pohnuly. Hope se k ní sklonila, poškrábala ji na masivním krku a zašeptala: „Tak to má hodná holka za sebou. Teď už nezbyvá než nějak šetrně přesvědčit tvoji paničku, aby tě trochu rozumněji krmila.“

Hope se podívala na hodiny, které ukazovaly půl třetí, a kývla na svou odbornou veterinární pomocnici Laru s koutky úst pozdviženými do lehkého úsměvu. „Žilní sondu už můžete vyndat. A dejte prosím vědět paní Carringtonové, že po třetí hodině může přijít, kdykoli se jí to bude hodit. Řekněte mi prosím, až bude dole u vchodu.“

Lara se usmála. „Určitě, paní doktorko.“

Hope tak získala dost času, aby se ještě podívala na výsledky magnetické rezonance a věnovala se papírům na psacím stole. Spěchala po chodbě směrem ke své kanceláři a vrzání jejích podrážek na břidlicově zbarveném linoleu přehlušilo decentní klasicou hudbu linoucí se ze skrytých reproduktorů. Odněkud k ní zavanula vůně kávy, požitkářsky zvedla nos a nasála vůni. Kávu by si teď také dala.

Poprosila sekretářku o cappuccino a zavřela za sebou dveře. Naleštěný bílý nábytek se koupal v jasném světle slunečního svitu. Dnes byl nádherný den, konečně počasí dělalo květnu všechnu čest.

Hope přistoupila k oknu. Elegantní zařízení působilo světle a příjemně nejen tady uvnitř, i venku se severní část Centrálního parku po vytrvalých deštích posledních týdnů třpytila, jako by byla čerstvě umytá. Hope jen nerada odtrhla pohled od slunečného dne a klesla do měkké bílé kůže kancelářské židle. Sklopila ji dozadu a na okamžik zavřela oči.

Dopoledne bylo namáhavé, především operace křížového vazů u té bordeauxské dogy. Hope s námahou odolala pokušení položit si nohy na skleněnou desku psacího stolu, ale za chvíli jí určitě donesou kávu. Rezolutně se narovnal, práce bylo dost. Z kapsy kalhot vytáhla mobilní telefon. Vzpomněla si, že jí předtím bluetooth hodinky hlásily příchozí hovor. Že by se ohlásil Colin? Avšak displej neukazoval číslo přítele, bylo to zmeškané volání od matky.

Krátce zauvažovala, že hovor odsune až na večer, ale třeba to bylo důležité. Matka jí během dne volala jen výjimečně. Přepadl ji neklid a zmáčkla tlačítko zpětného hovoru.

Mary Archerová se ohlásila hned při prvním zvonění, jako kdyby u telefonu seděla. Což bylo dost dobře možné. Veterinární ordinace jejich rodičů měla víceméně trvale obsazeno.

„Zlatíčko! Jsi hodná, že voláš!“ V pětapadesáti zněla její matka ještě jako mladé děvče a radost v jejím hlase byla zřejmá. Alespoň nemá žádné starosti! Hope si oddychla.

„Ahoj, mami! Viděla jsem, že jsi mě zkoušela volat. Děje se něco důležitého?“

Matka se zasmála, ale v její veselosti zazněl zvláštní odstín, který Hope nedokázala zařadit. „Musím mít vždy něco důležitého, abych se mohla ozvat dceři?“ zeptala se s vlídným popíchnutím.

„No, do práce mi voláš zřídkka.“ Hope se smíchem pokoušela zakrýt lehkou výčitku, kterou v odpovědi zaslechla.

„Copak ty pracuješ v sobotu? Nějaký neodkladný případ?“

Hope nechtěně ohrnula spodní ret. Myslí si snad matka, že být k zastížení ve dne v noci je privilegium venkovské ordinace, jako je ta jejich? Kdyby dcera trvala na *pracovní době od devíti do pěti*, nebyla by ve třiceti letech jmenována vedoucí ortopedického oddělení na jedné z nejznámějších veterinárních klinik v celé severovýchodní oblasti Spojených států. Se sídlem v Upper East Side v New Yorku – jak to jen zní! Úspěch si musela ale také tvrdě zasloužit. To se nakonec vyplatilo; její jméno bylo pochvalně zmiňováno v odborných časopisech. Doktorka Hope Archerová byla někdo, o kom se mluví! To ale raději neřekla.

„Neodkladný případ?“ papouškovala místo toho.

Bylo špatné držení těla malé opičky, způsobené tím, že jí krejčí ušil příliš těsnou vestičku, opravdu neodkladným případem? Nebo křivá chůze čivavy, co měla z věčného nošení v tašce příliš dlouhé drápky? Byl ten francouzský buldoček nutný případ jenom proto, že si majitelka paní Carringtonová právě dnes odskočila ze svého sídla na Long Islandu, aby fenku nechala prohlédnout? Protože vždy v sobotu chodila nakupovat na Pátou avenue, sousedící s klinikou, a nechtěla svého miláčka poslat na prohlídku samotného, pouze v doprovodu hlídačky, a protože si o výsledcích chtěla později pohovořit osobně?

„Měla jsem ráno operaci,“ zamumlala nakonec Hope, aniž zmínila, že to byl křížový vaz, který v zásadě nebyl tak důležitý, aby se musel operovat v sobotu. Musela se ale řídit požadavky majitele oplývajícího financemi a tam nebyly výjimky nic zvláštního. Přestože si byla s rodiči velmi blízká a nikdy od nich neslyšela žádné výčitky – oba ji dokonce v její kariéře podporovali – instinktivně



cítla, že by jim bylo milejší, kdyby nastoupila do jejich ordinace, tak jak to na počátku jejich veterinárních studií plánovali.

Dřív než matka stačila zareagovat a začít se na jednotlivé případy vyptávat, Hope rychle dodala: „Jak je u vás? Co táta?“

„Starý Hank narazil autem do březí losí krávy. Tvůj otec a Ryan tam ještě jsou. Myslím, že museli to tele vytáhnout.“

„Ach jo!“ vyhrkla Hope zděšeně a namlouvala si, že se jí tep zrychlil pomyslením na neštěstí a ne tím, že uslyšela jméno svého bývalého přítele. Ten nyní nastoupil do ordinace rodičů místo ní. *Ryan*. Její láska z mládí. První opravdový přítel. Podvědomě ucítla vůni borovic, měkkou lesní půdu v zádech, uslyšela něžné šumění říčky Williams Creek a šustění větru ve stromech. Uviděla před sebou Ryanovy rozčuchané kaštanově hnědé vlasy a jeho rozverný úšklebek, který mu propůjčoval mazaný výraz a rozsvěcoval tmavé jiskrné oči. Když se nad ní skláněl, viděla v jeho pohledu hluboké city...

„Víš už o té losí krávě něco víc?“ řekla rychle a zapřemýšlela, proč ji při rozhovorech s matkou pokaždé přepadají všemožné úvahy o vlastním životě.

„Ne, to se dozvím pak, až se oba vrátí,“ zaznělo pragmaticky jako vždy. Utrpení zvířat se její matky velmi dotýkalo, přesto by to nikdy nedala najevo, v tom byla dostatečně profesionální.

V tom okamžiku se ozvalo klepání na dveře a vešla sekretářka s hrnkem kávy, který postavila na psací stůl. V mléčné pěně byl znázorněn list kapradí. Hope se na ni usmála a rty naznačila *Děkuju*.

„Mami, ještě musím pár věcí vyřídit. Co kdybychom dnes večer...“ Vtom ji napadlo, že se má večer sejít s přítelem. „Ne, dnes večer jdu s Colinem na violoncellový koncert do Madison Square Garden. Máme pozvání od důležitých donátorů naší

kliniky.“ Nepodařilo se jí úplně potlačit pýchu v hlase. Koneckonců bylo na pozvánkách její vlastní jméno, od té doby, co je sama jedním z vedoucích odborných zvěrolékařů, a ne jen přívěskem velkého doktora Colina Harpera, hlavního kardiologa veterinární kliniky.

„To je ale pěkné!“ Právě nadšení ale z matčiných slov neznělo.

Hope potlačila rezignovaný povzdech. Sama cítila, jak se její zájmy tady ve velkoměstě postupně vzdalují od těch, co mají rodiče na venkově. „Zavoláme si ještě ráno, ano?“

Odpověď nepřišla hned. „Samozřejmě, zlato. A pokud jsi o víkendu tak zaměstnaná...“

„Na telefonování si čas najdu,“ přerušila ji Hope a nezvládla úplně potlačit podrážděnost.

„Tak fajn. Měj se hezky.“ Zněl hlas matky zklamaně?

„Mám tě ráda, mami,“ ustoupila Hope. A bylo to od srdce.

„Já tebe taky, drahoušku.“ Tón hlasu byl teď zase vlídnější.

Když Hope položila telefon, napadlo ji, že vůbec neví, co její matka vlastně chtěla. Podvědomě cítila, že to bylo něco důležitého. To ale raději vypátrá v klidu; na hloubání teď není čas. Paní Carringtonovou člověk nemůže nechat čekat, přestože čekárna kliniky interiérem připomíná spíš nějaký VIP salonek s křesly, ve kterých se člověk téměř utápí.



Než ji Lara zavolala, Hope se stihla podívat na rentgenové snímky a výsledky magnetické rezonance dalšího čtyřnohého pacienta a nadiktovat sekretářce dvě nejdůležitější zprávy, které musí mít připravené v pondělí na stole. Rychle si navlékla čistou vrchní díl oblečení.

Také místnost na zotavení, kde převažovaly světle modré barvy, působila spíš jako útulný obývací pokoj s hebkou sedací soupravou. Když paní Carringtonová, obklopená oblakem drahého parfému, vklouzla dovnitř, fenka už ležela před ní na měkké dece a ospale mžourala. Další rozličné exkluzivní parfémové vody si pravděpodobně našly cestu do nákupních tašek, které měla paní s sebou.

Malá šlachovitá žena vyzařovala na svůj věk – bylo jí jistě hodně přes šedesát – nakažlivou energii, která člověka chtě nechtě strhávala s sebou.

Hope se sklonila a poplácala nadměrné tukové záhyby na krku fenky. „Podívej, Whoopey, tvoje panička je tu!“

„Má moje zlatíčko nějakou hroznou nemoc, paní doktorko?“ Paní Carringtonová měla ve tváři vepsaný strach o svého miláčka. Do liftingem vyhlazeného čela se jí vryly starostlivé vrásky. Nervózně si sedla na okraj křesla a perlový náhrdelník si obtáčela kolem ukazováčku.

Fenka zpozorněla, pohnula velkýma ušima, jako by nechtěla, aby jí něco uniklo. Útrpně zachroptěla. Hope ji laskala po krku, za což jí fenka vděčně olizovala ruku a vrtěla pahýlkem ocásku.

To, co si Hope skutečně myslela, s námahou ukryla pod roušku profesionality. Velmi ráda by se té štíhlé dámy zeptala, proč vlastně svého psa vykrmuje tak, že to hraničí s týráním. U Whoopey už nebyla ani známka po spíš šlachovité tělesné stavbě francouzského buldočka. Fenka se spíš podobala mopsovi. Hope se sebrala a na majitelku psa se usmála. „Jsou tu první náznaky artrózy, ale ještě žádná relevantní poškození.“ Avšak v zájmu fenky nemohla paní Carringtonovou záležitostí ohledně výživy ušetřit. „Těžká nadváha Whoopey je pro její klouby jed. V budoucnu byste měla

bezpodmínečně dbát na její výživu. Existují různé druhy dietní stravy pro psy, které...“

„Moje kuchařka připravuje pokrmy pro Whoopey sama,“ přerušila ji rozhořčeně paní Carringtonová a našpulila decentně růžově namalované rty.

„To je úžasné,“ chválila Hope. „Nechám vám tedy vytisknout dietní plán.“

Zatímco paní Carringtonová dostávala tipy o výživě a zvýšení množství pohybu, upírala pohled na abstraktní malbu psa na stěně, jako by baseta s kloboukem ještě nikdy neviděla. Připadaly jí rady jako kritika? Koneckonců za tloušťku je zodpovědná majitelka; tady se nedalo nic zastírat, i když Hope výčitky formulovala tak decentně, jak to jen bylo možné.

Nakonec pokračovala: „Doporučuji, aby se vaše kuchařka čtyři týdny řídila dietním plánem a abyste fenku nechala častěji vyvést ven. Pokud by se při další prohlídce měly objevit nějaké nesrovnalosti, podívá se náš kardiolog, doktor Colin Harper, Whoopey ještě podrobněji na srdce. Kdyby se vyskytly nějaké potíže dříve, přijďte okamžitě.“

Zdálo se, že zmínka o Colinovi paní Carringtonovou uklidnila, a ona shovívavě přikývla.

Když Hope sahala po vlněném oblečku vínové barvy, který měla Whoopey při příchodu na sobě, stará paní ji zarazila. „Počkejte, přinesla jsem jí něco čistého.“ Ve vodnatě modrých očích se jí pyšně zablesklo, a jak horlivě přikyvovala, její odbarvené lokny poskakovaly. „Víte, oblečení pro svou princeznu háčkují sama.“

Princezně se Whoopey moc nepodobala. Vecpaná do něčeho ozdobeného volánky vypadala spíš jako růžový bonbon. Hope jen stěží přenesla přes rty přehnaný chvalozpěv na její háčkovací umění.

Stará dáma se přece jen rozzářila. „Děkuji mnohokrát.“

Hope ještě jednou podrbala Whoopey a s dalším připomenutím diety pro fenku svěřila její paničku do rukou odborné asistentky. Poté roztáhla žaluzie a chvilku si na obličejí vychutnávala teplé sluneční paprsky.

Když znovu pomyslela na svou čtyřnohou pacientku, přepadl jí vztek. Proč to se svými zvířaty mnozí jejich majitelé myslí tak „dobře“? Nevšimnou si, že z čistého egoismu své svěřence umilují k smrti? Hope se otrásla, pak napomenula sama sebe. Neměla by naříkat. Bylo načase, aby zašla za svou vlastní fenkou, Miss Sophie, kterou během pracovní doby dávala do velké místnosti v suterénu, která se spíš podobala psí herně. Byla ráda, že se o fenu labradora personál kliniky postará, když sama nemůže. Když na ni teď Miss Sophie plná euforie skákala, jako by se neviděly roky, a ne pouze několik hodin, nebylo po utrpení z útulku, odkud si ji Hope vzala, ani stopy.

Hope ji se smíchem drbala za ušima a na okamžik strpěla, aby jí její miláček olizoval bradu, pak ji s napomenutím odstrčila. „Nesmíš na mě skákat, ty blázínku!“

Po rychlém pohledu na fitness hodinky, ukazující krátce po čtvrté hodině, se rozhodla využít krásného počasí a vydat se domů pěšky, což trvalo dobrou hodinu. To udělá oběma dobře. Dnes v poledne s ní nebyla v Centrálním parku, což většinou činila. Ještě má dost času, než se bude muset připravit na violoncellový koncert v Madison Square Garden. Krátce zapřemýšlela, že se stává u Colina a pozdraví se s ním, ale přítel neměl rád, když ho při práci někdo ruší, tak myšlenku opět zavrhl. Uvidí ho koneckonců večer.

Když s Miss Sophie na vodítku vyšla hlavním vchodem na Madison Avenue, uvítal je typický dopravní ruch smíšený s útržky

hovorů a zápachem výfuků. Teplé sluneční paprsky je příjemně zahály jako hřejivá vesta. Bylo určitě kolem pětadvaceti stupňů. Hope do sebe jako houba nasávala život v ulicích New Yorku. Zcela v duchu místního motta *Keep on moving*, tedy *Pokračujte v pohybu* následovala proud kolemjdoucích, spěchajících po přeplněných chodnících. Ti dbali na to, aby nezůstali nikde stát, a než aby se zastavili na červenou, raději přešli na druhou stranu. Tady, kde člověk slyšel všechny možné jazyky, bylo zastavení cizím slovem. Ve městě, které nikdy nespalo, byl člověk přímo na tepu života. Působilo jako šampaňské v krvi. Hope se již stala součástí této multikulturní směsky. Už si nedokázala představit, že kdy mohla žít na malém městě, i když svůj domov v Lynnwood Falls milovala a svou rodinu postrádala.

Ráznými kroky zabočila do 97. východní ulice směrem k Páté avenue. Naproti ní zazářila zeleň Centrálního parku. Zdálo se, že v tento první slunečný den vyrazil po dlouhých týdnech do „svého“ parku snad celý New York. Míjeli je hlídači psů, často s pěti nebo více svěřenci na vodítku, avšak Miss Sophie se o ně jako vždy nezajímala. Pro labradorku bylo mnohem napínavější očíhávat zem a pátrat po vzrušujících stopách.

Asi padesátiletý pár, který jí něčím připomínal rodiče, tu stál v těsném objetí. Oba měli obličej pozvedenutý ke slunci a poslouchali muže, který hrál na kytaru vlastní verzi *Blowing in the Wind*. Ve tvářích měli jasně vepsáno štěstí. Hope se musela chtít nechtě pousmát.

Dobrá nálada jí vydržela až k jejímu apartmánu na 23. východní ulici. Horní patra mrakodrapu s kabřincovými zdmi patřila klinice a Hope měla to štěstí, že získala jeden z nejžádanějších bytů na Manhattanu, s nijak nerušeným výhledem

na severně ležící Empire State Building, což byla běžně zcela nemožná věc.

Výtah se opět povážlivě otrásal, ale už si z toho nic nedělala. Hlavně že fungoval, do jednadvacátého patra musela vystoupat jen jednou. Budova byla stará, její byt nebyl nijak velký, celkem dvacet pět čtverečních metrů, obytná kuchyň, ložnice a koupelna, ale i to bylo normálně nezaplacitelné. Naštěstí klinika část nákladů hradila, vlastní podíl jejího nájmu už byl i tak dost znát, přestože jako vedoucí ortopedického oddělení vydělávala slušně. Nebude to takhle navždy. Colin vlastní kompletně zrenovovaný elegantní apartmán v Brooklynu a dřív nebo později se k němu určitě nastěhuje, i když o tom doposud nikdy nemluvili.

Když otevřela dveře apartmánu, uvítalo ji vedro. Topení, které se dalo bohužel regulovat pouze otevřením či zavřením okna, stále běželo na plné obrátky, poslední večery byly ještě chladné. Hope spěchala k oknům a otevřela větračky. Dokonce i tady, vysoko nad městem, byla doprava, doprovázená troubením a zvýšenými hlasy lidí, kteří se v tom hluku chtěli dorozumět, zřetelně slyšet. Vše teď přehlušilo zrychlené dýchání Miss Sophie, které bylo nejspíš také horko.

Hope rychle naplnila misku s vodou, kterou labradorka dychtivě vychlemtala.

Hope si umyla ruce, vyndala ze skříňky plechovku s krmením pro psy, naplnila nedočkavě čekající Miss Sophie misku a sama si z ledničky vyndala malé mrkvičky. Violoncellový koncert, na který jsou pozváni, začíná až v devět hodin. Jídlo bude následovat až po koncertě, ale nechtěla předtím umírat hladu. V ledničce našla ještě sladkou tyčinku plněnou arašídovým máslem a čokoládou, kterou si nechala rozplynout na jazyku. Naštěstí zdědila postavu

po štíhlé matce a nemusí dbát na linii. Také nezkrotné hnědé vlasy a jantarově zbarvené oči má po ní, od otce převzala spíš poněkud nezvyklý humor, který není pro každého a který se při práci naučila mít pod kontrolou.

Čas utekl jako nic. Dopřála si ještě jedno malé občerstvení skládající se z velkého sendviče se šunkou, sýrem a rajčaty, k tomu láhev vychlazeného piva. Ve spěchu přešetila několik otisků prstů na lesklém povrchu černo-bílých kuchyňských skříněk. Vypadaly sice velmi elegantně, při koupi dala na radu Colina, který byl toho názoru, že starší byt potřebuje nějaké moderní doplňky, ale lesklý povrch byl velmi choulostivý a každý dotek byl vidět.

S představou, že ji Colin, který miluje eleganci, sleduje svým káravým pohledem, položila pod talíř korkovou podložku, a jak to jen šlo, rozvalila se na *chaise-longue*, jak nazýval Le Corbusier gauč, který jí Colin přenechal. Byl sice vysoce módní, ale určitě ne zrovna pohodlný, obzvláště ne společně s Miss Sophie, která se – samozřejmě! – nacpala k ní. Stejně tu ale Hope při svém přeplněném kalendáři většinou nemohla setrvat dlouho.

Vysprchovala se a vklouzla do tmavě modrého hedvábného prádla, které jí Colin daroval k Velikonocům. Otáčela se před zrcadlem sem a tam. Není to špatné, musela přiznat sama sobě. Horní díl vhodně zvýrazňoval její poprsí a také kalhotky seděly jako ulité, Colin měl dobrý odhad velikosti. Při myšlence, kolik si musel dát námahy, aby našel něco tak vhodného, ji zahřálo u srdce.

Nalíčila se jen decentně. Vlasy protáhla pramen po prameni žehličkou a svázala je do přísného uzlu, přesto se jí už zakrátko kolem uší objevily první vlnky. Povzdychla si. Už dávno vzdala pokusy vlasy usměrnit. Navíc už nezbýval čas. Venku se stmívalo,



na obloze se krátce před západem slunce objevil svítivě rudý pruh. Bylo skoro osm hodin.

Pohled jí zabloudil k oknu, za kterým se právě jasným světlem rozzářila špička na Empire State Building. Ale ne jako vždy bíle, nýbrž v amerických barvách, červeně, bíle a modře, tak jak se to dělalo při zvláštních svátcích. Hope polilo horko a chlad zároveň.

*Zatraceně!* Byl poslední víkend v květnu. V pondělí bude Memorial Day, svátek, kdy se vzdává čest vojákům padlým ve válkách. Den, kdy se schází rodina. Původně chtěla jet za rodiči do Lynnwood Falls. Přestože se vídali zřídka, bylo několik svátků jako Den díkůvzdání nebo Vánoce, kdy normálně jezdila domů. A právě tak na Memorial Day. Tento den byl pro všechny v jejím rodném městě, kde také žilo několik válečných veteránů, povinný piknik, takřka svatý. Kvůli samé práci a kvůli snaze vyškrábat se na kariérním žebříčku až nahoru ho Hope úplně zazdila. Proto tedy matka volala! A pravděpodobně doufala, že to dceru napadne. Už asi vzdala, aby svou dceru o něco prosila.

Přepadlo jí špatné svědomí, a právě když chtěla sáhnout po telefonu a ještě jednou matce zavolat, Miss Sophie vyštěkla a rozezněl se zvonek u dveří. Hope sice Colinovi vnutila klíč, ale nikdy ho nepoužíval. Na okamžik zapřemýšlela, že si přes sebe něco přehodí, ale pohled na hodiny jí říkal, že by pár minut ještě mohli vyšetřit. Něco ji napadlo. Třeba by si mohli s přítelem ještě chvilku užít?

Když otevírala, ukryla se za dveřním rámem a vystrčila jen hlavu. Při pohledu na Colinovu sněhobílou košili a tmavomodrý, na míru šitý oblek od Davida Reevese, který zvýrazňoval ledovou modř jeho očí, a kravatu s jednoduchým vzorkem ve stejném odstínu se jí podlomila kolena. Tento muž byl jednoduše řečeno zosobněný styl. Černé vlasy měl jako vždy pečlivě rozdělené

pěšinkou a byl hladce oholen, což zdůrazňovalo jeho výraznou bradu. Zahalila ji vzrušující, trpká pánská vůně Dolce & Gabbana. Když si ji prohlížel ve spodním prádle, jedinou neatraktivní věcí na něm byl lehce nesouhlasný rys kolem jeho rtů.

„Ještě nejsi hotová?“

Hope zvedla paže, aby mu padla kolem krku, ale nechala je hned zase klesnout. Proklínala se, že se v jeho přítomnosti někdy chová jako malá, nevychovaná holka, které někdo vyčinil. Vždyť je Colin jen o šest let starší.

Vyzývavě zvedla bradu. „Co kdybys mě nejdřív pořádně pozdravil?“

Najednou viditelně vypadl z módu podnikatele, ve kterém se téměř neustále pohyboval. „Samozřejmě! Odpust', miláčku!“

Konečně ji držel v náručí. Ucítila jeho teplé rty na svých. Látka obleku jí dřela na břicho. Příliš brzy se odtáhl.

„Měli bychom hned vyrazit, nerad bych přišel pozdě. Dole čeká taxík. Coldwelovi jsou aktivními podporovateli naší kliniky; v žádném případě bychom je neměli nechat čekat. Koncert je vyprodaný a u Madison Square Garden bude určitě dopravní zácpa.“

Kdepak, velký doktor Colin Harper by asi nikdy nepřišel pozdě. Byl zosobněná spolehlivost. Vše fungovalo přímočaře. Nebylo to právě to, co se jí na něm tak líbilo? Co jí samotné tolik napomohlo k úspěchu? Jeho nesmlouvavé úsilí, aby vše bylo perfektní. Bylo toho tolik, za co mu byla vděčná!

Smířlivě přikývla. „Máš pravdu. Hned si něco obléknu.“ Přesto si nedokázala odpustit poznámku spojenou s patřičným pohledem: „Líbím se ti alespoň v tvém dárku?“

Z Colinova hrdla se ozvalo potlačené zasténání, které se jí dostalo pod kůži. „A jak! Hned jak ten večer skončí, ukážu ti, jak moc.“

V břiše se jí rozlilo teplo a rozptýlilo vzrůstající zklamání. Měla to přece tušit. Colin není spontánní typ. Avšak přesně tuto spolehlivost a cílevědomost na něm tolik oceňuje. Koneckonců ji na později zahrnul do svého plánu. Až uplyne večer, přijde si na své. Colin byl dobrý ve všem, co dělal, a byl i dobrý milenec. Dělat něco špatně nebo selhat by bylo pod jeho úroveň.

Když vklouzla do původně hříšně drahých modrých koktejlových šatů, které se jí minulý podzim podařilo ukořistit za snesitelnou cenu ve výprodeji na Páté avenue, a doplnila je perlovým náhrdelníkem po babičce, vrátilo se jí sebevědomí.

Naposledy podržala světlou srst Miss Sophie, nazula si páskové boty na vysokých podpatcích, popadla stříbrnou večerní kabelku a v dobré náladě se zavěsila do Colina.

Ve výtahu si Hope opět vzpomněla na rodiče. „Co je zač ten pondělní výlet na plachtenicích na Long Island? Nemohli bychom to posunout? Moc ráda bych na Memorial Day navštívila rodiče. Mohli bychom letět do Portlandu, to je sotva hodina a půl letu, pak už je to do Lynnwood Falls jen tři čtvrtě hodiny pronajatým autem.“

Rodiče si s jejím přítelem nebyli nijak blízcí, to ale časem jistě přijde, až Colina lépe poznají. Hope tušila, že se jejich antipatie zakládá na podezření, že se jejich dcera nevrátila domů kvůli němu, což byl samozřejmě nesmysl. Možná by uvolněný sváteční den mohl přispět k tomu, aby se trochu sblížili.

Colin si ji mlčky prohlížel. Nikdo, koho znala, nedokázal tak minimální změnou výrazu obličeje vyjádřit tolik nesouhlasu. Obočí se nadzvedlo jen o kousíček, rty měl jen neznatelně ohrnuté. Ani výtky v hlase nebyla úplně zřejmá, když řekl: „Mělo to být překvapení. Jsme pozváni na jachtu Paula Edwardse.

Jde přitom o financování nového fyzioterapeutického oddělení *pro tebe*, které hodlá sponzorovat. Předpokládám, že to *pro tebe* důležité je?“

Zaplavil ji stud. Colin pro ni obětoval svůj volný den, aby jí dopomohl k vytouženému oddělení! Její přítel je tak skvělý. „Jsi ten nejlepší, děkuju!“ zamumlala rozpačitě.

„Pojedeš jindy,“ ujistil ji s mírným úsměvem. Potlačovaný nesouhlas mu ale ještě zcela nezmizel z očí.

Hope se nuceně zasmála. „Máš pravdu. Plavba na plachtenci bude určitě nádherná. Už se na to moc těším.“ Překvapivě dobře se jí podařilo vložit do hlasu nadšení. „Doufejme, že Paula Edwardse dokážeme přesvědčit.“ Colinovi se to ale podaří zcela určitě.

Její rodiče tedy musejí počkat. Jako už tolikrát. Bude lépe, když se teď soustředí na nadcházející večer, který by ji mohl opět posunout na kariérním žebříčku o stupínek výš; Colinovi to dluží. Nakonec pro ni dělá všechno.

# Ryan

Lynnwood Falls

Se zelenou šestkou zmizela z kulečnickového stolu třetí plná koule. Brandon hlasitě vřeštěl společně s písní Michaela Jacksona „Beat it“, která zněla ze staromódních reproduktorů, a tancoval kolem tága. Diskotéková koule na stropě mu na blond vlasech a na světlých vousech vytvářela barevné fleky.

Ryan si se smíchem zakrýval uši. „Přestaň už! To je ohrožení zdraví! Zpívat jsi vážně nikdy neuměl.“

Brandon pokrčil rameny. „Máš jen strach, že tě porazím. Tři na jeden štouch. *Beat it*, doktore Coopere!“ Netečně si broukal dál, předklonil se přitom a odhadoval polohu koulí. Když bílou koulí posunul tu červenou, mechově zelené tričko se stylizovaným bobrem a logem *Beavers* se mu na širokém trupu napjalo. O kousek minul a koule doprovázená Brandonovým klením se odrazila od hrany stolu.

„Chceš mě porazit? Ty mě? Tomu přece sám nevěříš. To by bylo v tomhle měsíci poprvé,“ nedokázal si Ryan odpustit trochu škádlení.

Brandon pozvedl obočí, hnědé oči mu blýskaly. „Výzva přijata!“

Než se Ryan stačil pustit do koulí, přistoupila k nim Susan. I dnes na sobě měla staromódní džíny, kovbojské boty a kostkovanou košili, což sice neodpovídalo stoprocentně poslední módě, ale hodilo se to k prostředí její hospody z osmdesátek – a slušelo jí to moc; i když jí už táhlo na padesátku, měla stále dívčí postavu. Dlouhé blondáté lokny jí splývaly přes záda. Ona sama se nazývala *dítkem osmdesátek*. Velmi trefné, musel Ryan s úsměvem připustit.

Fascinovalo ho, jak dlouho už se tahle hospoda v Lynnwood Falls drží a slouží jako místo setkávání. Susan ji otevřela společně s manželem Curtisem téměř před dvaceti lety. Od té doby fantasticky prosperuje – a chodí sem všechny věkové skupiny. Vydýchaný vzduch byl naplněný hlasy četných hostů, to k tomu ale patřilo.

Ryan se zamyšleně rozhlížel. Zařízení už mělo svá léta, ale bylo skrznastrz autentické. Stěny zdobily regály plné cédéček, i když se už nepoužívala a hudba byla ze streamu. Mezi nimi visely obrazy Madonny, Michaela Jacksona a George Michaela, k tomu scény z filmů *Top Gun*, *Flash Gordon* a *Hříšný tanec*. Vedle dvou

kulečnickových stolů stálo několik hracích automatů. Na druhé straně se kupily sedací soupravy s těžkými dubovými stoly. Lavice byly potažené červenou umělou kůží, která už byla na mnoha místech potrhaná.

Susan ukázala na jeviště na čelní straně, které teď bylo prázdné. „Přijdete v neděli večer? Máme živou kapelu, která bude hrát staré fláky. Hoši jsou v oboru noví, ale po čertech dobří. Směska z osmdesátek,“ dodala, aniž to bylo nutné.

*Jak jinak?* Ryan nedokázal potlačit úšklebek. „Uvidím, ještě si to rozmyslím.“

„Já s Elly určitě přijdeme,“ ozval se Brandon. „Hele, překonej se, potřebuješ se trochu odreagovat.“

Ryan si zamyšleně třel třídní vous. Už dlouho se s ostatními nepobavil, a bylo načase. Taneční parket si ho pravděpodobně moc neužije, ale proti dobré hudbě nic neměl. „Jasně, když mě neodvolají, přijdu!“

„Hodní hoši!“ Susan spokojeně přikývla. „Dáte si ještě jedno pivo?“

Ryan vypil poslední lok, hřbetem ruky si setřel pěnu z pusy a podal jí půllitr. Chvilku sám se sebou bojoval, potom zavrtěl hlavou. „Ne, děkuju! Jsem vyřízený, zralý svalit se na gauč. Měl jsem těžký den. Včera v noci měl Carlův kůň vážnou koliku, byl jsem u něj až do rána. A dnes dopoledne porazil Hank autem kousek odsud na sever březí losí krávu. Museli jsme ji nouzově odrodit, matka je i s teletem momentálně v péči Mary na veterinární stanici.“

Susan s nadějí přikyvovala. „Mary to zvládne, ta na to má cit. Často už vyvipalala zvířata, která Glenn odepsal!“

„No, to máš pravdu,“ usmál se Ryan.

Byl až zázrak, jaké divy její magické ruce dokázaly, byla prostě dobrou duší veterinární kliniky. Mary se vždycky jen smála, když ji její „oba muži“, jak ráda nazývala Ryana a svého manžela Glenna, kvůli kouzelným rukám škádlili.

Susan se ho přátelsky dotkla na paži. „Tak si dnes večer dobře odpočiň a nenech se zase vytáhnout z postele.“

„Tak to plánuju.“ Sklonil se ke svému bobtailovi, který poslušně ležel v blízkosti kulečnickového stolu, a pohladil ho po hlavě. „Kromě toho mě Chief zabije, pokud se ještě zdržím a nedám mu brzy nažrat.“

Chief ze sebe vydal souhlasné štěknutí.

Susan se zasmála. „Tvůj pes by neublížil ani mouše.“

To měla určitě pravdu. Naštěstí. Chief byl prostě dobrá duše a Ryan starého psa zbožňoval.

Bude lepší to ukončit. Několika šťouchy Ryan zvládl poslat všechny zbývající koule do děr.

„Nechtěl jsi mě porazit?“ zeptal se jako svatoušek Brandona, což mu vyneslo dobrosrdečnou ránu do zad.

„Potřebuju holt delší dobu na rozehrátí, ale ty vždycky hned zmizíš.“

„Hned? To byla dvě kola a jsem jasný vítěz. Jdu jenom proto, aby ses vrátil ke své ženě. Elly už na tebe určitě čeká s jídlem!“

„K přítelkyni,“ opravil ho Brandon.

„Co není, brzy může být.“

„Říká věčný single,“ zněla lakonická odpověď.

Ryan se rozhodl, že o tom nebude diskutovat, a pouze zvedl prst. „Příště mi dlužíš pivo! Pojď, Chiefe! Vítězové odcházejí!“

Cestou ven ještě tu a tam potřásl někomu rukou a obdržel několik přátelských poklepání po zádech. Veterinární ordinace

Hopiných rodičů, ve které od konce studií pracoval, byla v Lynnwood Falls oblíbená a náklonnost se rozšířila i na něj.

Bobtail za ním trpělivě capkal do vlahého večerního vzduchu vonícího po borovicích.

Rozloučení s Brandonem ale Ryana nenechalo v klidu.

*Věčný single!* Jeho přítel zasáhl bolavé místo. Nechtěně se mu myšlenky zatoulaly k Hope. Viděl před sebou její vyzývavý pohled, tmavé oči, které mu zdánlivě dohlédly až na dno duše. Barva přecházela z hnědé do zelené; podle nálady zářily jako jantar. Plné rty, které přímo sváděly k líbání, a když se jí něco nezdálo, dokázala je tak svůdně ohrnout. To se stávalo často, byla dost svéhlavá. Stejně jako její husté tmavé vlasy, které nikdy nedělaly to, co Hope chtěla. Alespoň podle jejího názoru – Ryanovi připadala její divoká hříva okouzlující. Lákala ho, aby do ní vnořil ruce.

*Věčný single!* Rozhořčeně si odfrkl. Nebyl vždycky single. Ale od rozchodu s Hope před šesti lety se nikdy nedokázal vázat déle než několik týdnů. Samozřejmě že měl potřeby. Ty příležitostně ukájel při výletech do Portlandu nebo do sousedních městeček. Pokud si na to našel čas, což bylo stále obtížnější. Pokaždé ho po krátké době přepadly pochybnosti. A bezděčně porovnával. S Hope. S láskou svého života, která bude trvat věčně, jak si dřív myslel.

Rázně se odpoutal od přemítání a otevřel dvířka auta. Chief zatím vyskočil na korbičku rezavě hnědého pick-upu a očichával ji. Pravděpodobně ještě cítil losa, přestože Ryan vše ostříkal hadicí.

„Tak pojď, Chiefe, pojď dopředu! Otevřu ti okno.“

Pes miloval, když mu na čumák foukal vítr. Ryanovi se dnes nějak nechťelo nechat ho jet na korbičce. Ještě pořád měl před očima dopolední nehodu.



Starý vůz několikrát zakvílel a Ryan ho musel přemlouvát, aby naskočil. Dnes večer bylo vlastně docela teplo; v zimě auto dělalo větší cavyky.

Farma, kterou zdědil po rodičích, ležela na okraji města. Časem se z ní stala farma pro stará zvířata, protože Ryan nepřenesl přes srdce, aby stará užitková zvířata, která už nemohla pracovat, uspal. Hlavní budova a stáje se topily ve tmě, jen nad garáží svítilo světlo. To znamenalo, že zvířata už jsou nakrmená. Starý Angus se nikdy neodebral do svého pokoje, aniž by se postaral o své svěřence.

Ryan s úlevou vydechl. Vlastně chtěl poskytnout domov pouze starým zvířatům, ale když už se Angus ze zdravotních důvodů nemohl starat o svoji farmu a dostal se do těžkých finančních problémů, Ryan se ho zkrátka ujal. V domově důchodců, kam ho jeho děti chtěly umístit, protože je těžká práce v hospodářství nezajímala, by dříve tak pracovitý farmář jednoduše zemřel. Pro Ryanův statek byl ale požehnáním. Angus byl nesmírně rád, že může být ještě užitečný, a pomáhal se zvířaty, jak jen mohl.

Kvůli postižení dnou potřeboval na všechno víc času, toho měl ale dost, protože nemusel dělat nic jiného. Angus byl vděčný za mnohem víc než jen za nevalný plat, který mu Ryan mohl vyplácet. Postačoval jakž takž na jídlo, na večerní pivo a občasnou špetku Angusova oblíbeného žvýkacího tabáku. Avšak Ryan pochopil, jak je pro starého muže důležité, že ho ještě někdo potřebuje. To byla odměna, o kterou tu Angusovi šlo. Ryanova úleva, že je o zvířata postaráno, když se vrátil z práce často pozdě nebo když musel v noci odjet a do rána se nevrátil, by vlastně měla stát mnohem víc. Dokázal si to otevřeně přiznat, dovolit ale ne. Prakticky vše, co vydělal, spolkla farma.

Ale alespoň mohl nechat starého muže u sebe bydlet, aniž by platil nájem. Pokojík nad garáží byl stejně prázdný, a protože tam byl přívod vody, nebylo nijak těžké vybudovat tam jednoduché příslušenství. Úmluva s Angusem byla pravá výhra pro oba.

Sotva Ryan zaparkoval před garáží a vystoupil, ozvalo se z přilehlé pastviny zařehotání a následně nepravidelné údery kopyt. Stará klisna plemene Quarter horse Suzie asi zase kulhá o něco víc. Z připraveného sudu sebral mrkev, a to už Suzie natahovala hlavu nad plotem a vyzývavě řehotala. Ryan jí se smíchem pohladil tmavou hřívou, přešel přes měkoučké nozdry a na otevřené dlani jí podal mrkev. Hlavu si položil na její krk. „Ahoj, má krásko, zdravím tě. Zítرا ráno, až bude světlo, se ti ještě jednou podívám na ten kloub.“

Souhlasně odfrkla, jako by mu rozuměla.

Chief došel k závěru, že už se páníček se Suzie-Q pomazlil dostatečně, a vyzývavě do něj strčil.

„Jo, jo, dobrá, hned dostaneš papáníčko.“ S pobaveným úsměvem ho následoval do domu. V posledních dnech Ryan zatápěl v krbu, ještě to tu příjemně vonělo dřevem. Jako vždy se radoval ze svého jednoduchého, ale útulného příbytku, který mohl nazývat svým majetkem. Zařízení bylo převážně ze světlého dřeva, proto celek působil teplým dojmem.

Zatímco Chief do sebe soukal žrádlo, Ryan si vzal colu, zapnul televizi a svalil se na gauč. Péra pod náhlou vahou zasténala. Příležitostně by se měl určitě porozhlédnout po nové sedačce. Tehdy ji získal velmi levně a pravděpodobně ne právě kvalitní tmavomodrý potah byl již vybledlý. Ale čas, aby se podíval po nové, mu chyběl, zrovna tak jako na spoustu jiných věcí. I peníze byly zapotřebí na něco důležitějšího. Gauč byl přinejmenším pohodlný a to bylo to hlavní.

S požitkem nechal chladný nápoj klokotat v hrdle. Zápasil sám se sebou a přemýšlel, jestli ještě nemá dojít do stáje, přinést pár vajec a hodit je na pánev. Angus jistě nějaká posbíral. Ale byl příliš unavený. Naštěstí mu Annabella pozdě odpoledne připravila sendvič s rostbífem o rozměrech kola u vozu, díky kterému byl stále ještě sytý. Ačkoliv v kavárně vlastně nabízela pouze snídani, lehký oběd a odpolední koláč, pokaždé, když se u ní stavil třeba i později, předložila mu něco pořádného a vydatného. Klíčilo v něm podezření, že to extra pro něj dává stranou a očekává ho, raději o tom ale nechtěl přemýšlet. Annabellu měl velmi rád. Se svou snědou pleť, která v kombinaci s přirozeně světlými vlasy vytvářela exotický kontrast, byla také výjimečně hezká, ale choval k ní pouze přátelské city. Snad to ona ze své strany vidí také tak.

Ryan sáhl po dálkovém ovládní, chvíli se díval na zprávy a pak přepínal dál. Zůstal u dokumentu o zvířatech v Serengeti. Chief si k němu vyskočil na sedačku, postěžoval si táhlým povzdechem a uvelebil se v oblouku kolen svého páníčka, s hlavou na jeho stehně. Ryan ho drbal za ušima.

„Musíme tě ještě vykartáčovat,“ zamumlal a za zvuků Chiefova chrápání se i on propadl do spánku.

\* \* \*

Nedokázal určit, jak dlouho dřímал. Pronikavý zvuk telefonu ho vytrhl z hlubokého spánku. Také Chief s úlekem vyštěkl. Ryan spěšně nahmátl mobil.

*Číslo ordinace! Potlačil zasténání. Ale ne, už zase nějaký urgentní noční případ!*

„Mary, copak je?“ ohlásil se a snažil se, aby to znělo pokud možno čile.

Místo odpovědi uslyšel pouhé vzlyknutí. Zpozorněl a posadil se, což mu vyneslo Chiefovo nespokojené zabručení. „Co se stalo?“

Mary si osudy zvířat brala hodně k srdci, především pak těch, která byla svěřena do její péče. Přesto si ale nemohl vzpomenout, že by ji někdy slyšel plakat. Muselo se stát něco zlého.

„Ne, to...“ popotáhla. „Jde o Glenna.“

„O Glenna?“ Ryan ztuhl. Najednou měl zase před očima smrt svých rodičů. Jako by znovu slyšel hlas babičky, která telefonovala s policistou z New Yorku, zatímco on sám zíral jako paralyzovaný na televizi a obrazy, které tam viděl, ale nechápal. To, co mělo být pro rodiče veselým výletem do města – poprvé v životě – skončilo tragicky. Chodil tehdy teprve do páté třídy. Od té doby se pro něj Glenn stal svým způsobem náhradním otcem. Ryanovo srdce sevřela ledová pěst. Zalupal po dechu.

„Co je s ním?“ vykoktal a cestou ven hmátl po klíčích na věšáku. Chief mu byl v patách.

Zdálo se, že se Mary trochu sebrala; slova byla jasnější. „Najednou necítíš nohy, byl úplně ochrnutý! Jsou to záda..., asi se dnes v poledne namohl?“ Zdůraznila to jako otázku.

„Ta losí kráva, sakra!“ zaklel Ryan mrazivěji, než zamýšlel. „S Hankem ji společně nakládali na nosítka, já jsem se staral o tele. Ještě jsem viděl, jak se Glenn chytil za záda, ale říkal, že to nic není. Ten starý paličák! Sakra, měl jsem hned zareagovat! Nebo kdybychom společně...“

„Hlavně si to nedávej za vinu!“ skočila mu Mary do řeči. Ale právě to dělal. Na diskusi teď ovšem nebyl čas. „Kde je?“

„Hned jsem zavolala záchranku. Předpokládají, že jsou to ploštýnky. Jsme právě na cestě do nemocnice v Portlandu. Možná

budou Glenna operovat, lékař něco takového naznačoval. Jinak by mohl mít trvalé následky. Ochrnutí...“ Znovu popotáhla.

Ryanovi před očima prolétly obrázky dříve tak aktivního Glenna na kolečkovém křesle. Otrásl se. „Hned přijedu!“

„Já... To nemusíš!“ Ale neznělo to právě přesvědčivě. „Francy jede za námi; byla u nás. Chtěla jsem ti jen...“

„Nezlob, to je přece samozřejmé,“ vylétlo mu z pusy, možná trochu hrubě, ale starost o otcovského přítele mu stále silněji stahovala hrdlo. „Jen rychle předám Chiefa Angusovi a hned jedu. Vezmu si harleye, půjde to rychleji.“ Bylo dobře, že Maryina nejlepší kamarádka, místní obchodnice s potřebami pro zvířata a jejich velká podporovatelka, je tam také. Možná by mohl udělat ještě něco z lékařského hlediska. Doma by stejně neměl žádný klid.

„Děkuju!“ řekla Mary potichu, v jejím hlase zaslechl úlevu.

„Děkuju, že jsi mi dala vědět.“ Ryan váhal. „Zavolala... zavolala jsi Hope?“

„Ano, ale má vypnutý mobil. Říkala něco o koncertě. Myslíš, že přijede? Má právě teď nějak moc práce.“ Jindy tak odolná Mary, která s rezolutní rozhodností řídila ordinaci, zněla najednou nezvykle bezmocně.

„Samozřejmě! Bude chtít navštívit otce a zůstane u tebe,“ řekl přesvědčivým tónem. Přinejmenším ta Hope, kterou znal dřív, by vše nechala ležet a běžet a rozjela by se domů. Předtím, než se stala městským dítětem. Kvůli jejím rodičům doufal, že i teď se vši slávou přijede.

# Hope

Portland

Když Hope vystupovala z letadla, zářivý sluneční svit se k jejímu rozpoložení vůbec nehodil. Na zábradlí se ještě leskla ranní rosa, do Portlandu letěla hned prvním letadlem. V hlavě jí vířily myšlenky. Pravděpodobnost, že by došlo k trvalému ochrnutí, nebyla sice nijak vysoká, přesto jí starost o otce doslova svírala hrdlo a ležela v žaludku jako pytel cementu.

Netrpělivě se se svým ruksakem protáhla kolem staršího manželského páru, který vypadal, že má všechnen čas světa. Dobře že si nevzala kufr na kolečkách, takto je mnohem rychlejší! Colin, který byl tak hodný, že ji ráno odvezl jaguárem na letiště a vzal si pro dnešek na starost Miss Sophie, předpokládal, že večer zase poletí zpátky. Hope si ale pro jistotu přibalila rezervní prádlo. Šatní skříň u rodičů byla pořád ještě plná nadčasového šatstva pro volný čas, které v New Yorku užila jen zřídka, protože tam byly její volnočasové aktivity spíš kulturního rázu a na to potřebovala hlavně elegantní oblečení. Avšak spodní prádlo z té doby bylo přece jen jiné, než jaké nosila nyní.

Naštěstí hned chytila taxík. Dnes nevěnovala žádnou pozornost ani bílému majáku, který se tyčil k modrému nebi, ani krásným budovám z kabřince v přístavu Old Port z devatenáctého století. Nebo předsunutým ostrůvkům Národního parku Acadia, šedo zeleným tečkám uprostřed tmavomodrého Atlantiku. Při předchozích návštěvách ji z letiště vyzvedávali rodiče a vždy si